

ע"פ 26891/05 - חיים בלעיש, נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 13-05-26891 בלעיש נ' מדינת ישראל

2 בינוואר 2014

בפני הרכב כב' השופטים:

עודד גרשון [אב"ד]

כמאן סעב

תמר שרון נתנאל

המערער

נגד

המשיבה

ח'ים בלעיש, ת"ז 027338755
ע"י ב"כ עוה"ד תומר נווה

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד הגב' מאיה יזבגி

פסק דין

השופט כמאן סעב:

לפנינו ערעור על פסק דין של בימ"ש השלום בעכו, (להלן - "בימ"ש השלום"), אשר ניתן ביום 23.4.13 ע"י כב' השופט משה אלטר - (ס.ב.), בת. פ. 11-11-27659.

הערעור מופנה כנגד הכרעת הדין ולחילופין כנגד חומרת הדיון.

המערער הובא לדין בגין העבירות הבאות:

תקיפה עובד ציבור בתפקיד, עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, (להלן - "חוק העונשין");
עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין וUBEIRA של אויומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בעובדות כתוב האישום נטען כי ביום 13.11.11, הגיע המערער לעיריית כרמיאל. בכניסתו ביקש המתлонן 1, נתן שם, שהוצב שם בתפקיד מאבטח לעורך עליו בדיקה ובתגובה המערער דחף אותו באומרו "זוז לפני שאני מזין אותך", (להלן - "הairou הראשון").

בשלב מסויים ובמהמשך לairou הראשון, הגיע למקום מתلونן 2 - טימור שלו, פקח עירוני העוסק בשיטור עירוני, אשר

עמוד 1

פנה לumaruer כדי לשוחח עמו. בתגובה הלם המערער באגרופו בפניו של המתלון 2, באוזנו ובכף ידו.

כתוצאה מהמכוות שספג מתלון 2 נגרמו לו שריטות בפניו - מתחת לעין ימין, שטף דם ופצע מאחורי אוזנו, נפיחות והגבלה תנעה בבובן יד ימין, (להלן - **"הairour השני"**).

עוד נתען כי בהמשך לאירוע השני ניסה המערער לתקוף את המתלון 3 - איגור שלו, פקח עירוני שעוסק גם הוא בשיטור עירוני, באגרופים כשהוא מאים עליו ועל מתלון 2 שהוא יתפוז בסמטה חשוכה ויבוא חשבון איתם, תוך שהוא מכנה אותם רוסים מסריכים.

הumaruer כפר בעבודות כתב האישום - ראו תשובה לאיושם בעמ' 2 לפרוטוקול מיום 11.12.7, על כן, שמע ביום"ש השלום את ראיות הצדדים והחליט להרשיע את המערער בעבירות שיויחסו לו.

בימ"ש השלום שמע את טענות הצדדים לעונש והטיל ביום 13.4.23, על המערער את העונשים הבאים:

5 חודשים מאסר בפועל, 8 חודשים מאסר על תנאי לשוש שנים שלא עבר עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, 3 חודשים מאסר מותניים ולשלוש שנים שלא עבר עבירות לפי סעיף 192 לחוק העונשין כלפי עובד ציבור או עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, קנס בסך 2500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורה ותשולם פיצוי בסך של 2000 ₪ למתלון 1 וזאת תוך 60 ימים מעת גזר הדין.

מכאן הערעור שבפניינו.

הכרעת הדין של ביום"ש השלום:

בימ"ש השלום הנכבד סקר את הראיות ביחס להשתלשות העניינים לאחר שקבע בעמ' 46 להכרעת דין את העבודות שאין במחלוקת - ראו סעיף 4 להכרעת הדין והתייחס לעניינים שבמחלוקת כאמור בסעיף 5 להכרעת הדין.

בימ"ש השלום דן בשאלות שבמחלוקת והתייחס לת/4 - שמהווה עותק חלקו של צילום האירוע במצילמת האבטחה.

בבדיקה המערער הראשונה, המגנטומטר צפצף ואז המתלון 1 ביקש לעורר בדיקה שנייה, אך המערער דחפו - עמ' 48 להכרעת הדין, וזה המתלון 1 קרא לעזרה. על עניין זה קבע ביום"ש השלום כי בת/4 - דיסק הצלום, אמנים לא רואים את המערער דוחף את המתלון 1:

"...אולם אין בכך כדי לפגוע באמונות עדויותיהם של נתן, טימור ואmir בעניין זה."

בימ"ש השלום ציין כי בדיסק זה לא רואים את כניסה של המערער אל תוך בנין העירייה ועל כן אין מחלוקת.

בימ"ש השלום קבע כי גרסת המערער לא הגיונית ובהכריעו בין הגרסאות קבע בעמ' 48 כי:

"**סיכומו של דבר, אני נוטן אימון מלא בגרסהו של נתן וקבע כי הכוח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם דחף את נתן, שעמד בפתח הכניסה לעירייה, באמצעות ידיו, וכך התאפשר לו להכנס לבניין העירייה מבלי שהושלמה בדיקתו החזרת באמצעות המגנטומטר.**".

בימ"ש השלום המשיך והתייחס לארוע השני עם טימור וצין כי אין מחלוקת שהמערער נתן לו לפחות אגרוף אחד, על פי גרסתו הוא וכי נגרמו לטימור חבלות.

בימ"ש השלום התייחס לטענת המערער שטימור הכה אותו תחילת באגרוף וקבע כי לא עלה בידו של המערער להוכיח זאת במידה הדרישה בהליך אזרחי ואף המשיך וקבע כי:

"**לאחר שבנתתי בחון היבט העדויות ואת שאר הראיות שהובאו לפני, אני קובע כי לא עלה בידי הנאשם שהשאר עלי רושם בלתי אמין, להוכיח את גרסתו הנ"ל.**".

בימ"ש השלום ממשיך ומפנה לכך שאיש מהעדים לא תמן בגרסתו של המערער ואף השוטר שחקר אותו ציין במסמך ת/10 כי הוא לא טען בפניו שהוכה ושנגרמו לו חבלות ואף לא הבחן בסימני חבלה על גופו של המערער.

לעומת זאת, הביא בימ"ש השלום את גרסת המערער לפניו, שם אמר: "**כשחפטתי את המכות היתני יכול גם, יכול מנוופח**". - עמ' 49, לשם מחשת ההגזה שבעודתו והסתירה בין דבריו בחקירה לבין עדותם בבית המשפט.

כאמור המערער הודה שנתן לטימור מכת אגרוף והגנה לא טענה להגנה עצמית ומעבר לנדרש נציג כי לו נטענה הטענה הרי שאין בה ממש, בהתחשב בריאות שהובאו בפני בימ"ש השלום ובהתאם לקביעותיו ביחס למהימנות העדים.

בימ"ש השלום התייחס לעבירות האיום שהשמי המערער נגד טימור ואיגור ובענין זה הכריע על פי התרשםו מהעדים תוך שהוא מקבל את גרסת המתלוננים ודוחה את גרסת המערער, אך בסיפה של סעיף 8 להכרעת הדין כתוב:

"**אני מאמין לטימור ולאיגור בענין זה וקבע כי הכוח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם אכן איים על איגור.**
ספק אם איים גם על טימור.".

אולם בהמשך הכרעת דין קבע כי המשיבה הוכיחה את העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום והרשיעו בדיון.

בימ"ש השלום נתן את דעתו לנטען בכתב האישום ביחס לניסיון המערער לתקוף את טימור וגיגר, אך משהמשיבה לא יחסה למערער עבירה של ניסיון לתקוף אותם, בצדך החליט בימ"ש השלום שלא להכריע בחלוקת זו.

טענות הצדדים:

המערער בפתח ערעוו הعلاה טענות כליליות שלא מצאנו צורך בהבאתן כי זו דרכו של בימ"ש לבחון את הריאות המובאות בפניו ומכריע בהתאם לכללים ידועים וברורים כמקובל במקומותינו.

המערער הפנה לעדויות עדיו המשיבה וניסה להציבו על סתיות, שלטעמנו, אין בהן כדי לשנות את התוצאה אליה הגיע בימ"ש השלום והניסיונות יובאו בהמשך.

המערער התייחס לעדויות עדיו המשיבה ובין השאר למחדר חקירות התייחס לאי זימון עד שהתקשר למשטרת והודיע על האירוע. עד זה מסר פרטיו וגם מספר הפלפון שברשותו. לדעת המערער מדובר בעד אובייקטיבי שראה את האירוע ואני עם עובדי העירייה, لكن היה חשוב מאוד לחקור אותו.

בעניין זה נזכר כבר עתה כי אכן היה מקום לחקור עד זה, אך איןabei חקירתו כדי לשנות מתוצאה, זאת ממשום שכי שהמשטרה יכולה לחקור אותו ולזמןנו עד מטעם המשיבה, לו חשבה שיש צורך, גם המערער היה יכול לזמןנו עד מטעםנו ומשלא עשה כן, אין לו להלן אלא על עצמו.

ב"כ המערער התייחס לעדות האחרון, לסתירות שבעדויות המשיבה, למחדר החקירה ובסיומו של יום, הוא עתר לקבלת הערווע ולזיכוי המערער מהעבירות שייחסו לו, גם שהוא הודה במשטרת וגם בבית המשפט כי נתן לטימור מכת אגרוף אחת כשבענין זה הפנה לעדות עד המשיבה מר דהן גיל.

לחילופין ביקש בא כוח המערער לקבל את הערווע ולהקל בדין של המערער. המערער טען כי בימ"ש השלום לא נתן משקל הולם לנסיבות האישיות ולעובדתו כי הוא אב למשפחה, כשבמהלך 20 השנים האחרונות, הוא לא הסתבר באירוע פלילי, מה גם שעבورو אינם מכבים.

מכל האמור סבור ב"כ המערער שיש לקבל את הערווע ולהשיט על המערער עונש מאסר של 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות.

המשיבה סבורה שיש לדחות את הערווע. לטעמה, אין מקום להतערבות ערכאות הערווע בהכרעת דין ובגזר דין של בימ"ש השלום.

צינה כי בימ"ש השלום קבע ממצאי מהימנות מובהקים, קיבל בצדק את גרסת העדי מ מטעמה, וקבע כי גירסת המערער בלתי הגיונית ולא אמינה.

באשר לעונש, סבורה המשיבה כי אין חורג לחומרה במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת עד למידה שמצויה התערבות ערכתה הערעו.

המשיבה הדגישה כי המערער הפעיל אלימות פיזית כלפי שלושה עובדי ציבור.

דין והכרעה:

לאחר שעניינו בהכרעת הדין, בריאות שהוגשו ביבם"ש השלום, בଘר הדין, בהרשעות הקודמות, בהודעת הערעו ושמענו את טענות הצדדים אני מציע לחבריו לדחות את הערעו על הכרעת הדין, למעט תיקון אחד, שף לגבי לא התייחסו הצדדים והוא עבירות האיים כלפי טימור.

בעניין טימור אני סבור כי יש לזכות את המערער מעבירות האיים וזאת על סמך קביעתו של בימ"ש השלום בסעיף 8 להכרעת הדין בעמ' 49, שם כתוב:

"**אני מאמין לטימור ולאיגור בעניין זה וקבע כי הכוח מעבר לכל ספק סביר שהנאשים אכן אינם על איגור.**
ספק אם אים גם על טימור."

בימ"ש השלום הרשע את המערער גם בעבירה של איום על טימור, משקבע כי המשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את העבירות שייחסו למערער, חרף קביעתו הנ"ל בהקשר לאיום על טימור.

באשר ליתר העבירות מצא בימ"ש השלום שיש בריאות שהוגשו בפניו כדי להוכיח אותן מעבר לכל ספק סביר. קביעות בימ"ש השלום מבוססת על פי התרשםו ובהתאם לקביעת ממצאים עובדיים שצדקה של ערצת הערעו אינה נהגת להתערב בהן, למעט המקרים שהוכרו בפסקה וכאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערצת הדינית.

ראו לעניין זה: ע"פ 10586/05 **ערן נגד מ"י** (ניתן ביום 09.5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 09.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבוע נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 11.1.11), רע"פ 6867/11 **ב힐 ג'בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), ע"פ 2485/00 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"דנה (2) עמ' 918, ע"פ 5385/05 **בילל אלחווטי נ' מדינת ישראל**, (נתן ביום 18.5.06) וע"פ 2103/07 **אבייה הורוביץ נגד מדינת ישראל**, (ניתן ביום 08.18.06).

מכל אלה הערעור על ההחלטה בכפוף לתיקון דלעיל הנוגע לעבירות האIOS על טימור בלבד, יש לדוחות, לטעמי.

זאת ועוד לעניין העונש לא נראה לי כי הוא חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת בנסיבותינו והגם שהמערער זוכה מהעבירה של השמעת IOS ככלפי טימור, מثالון 2, עדין אין בכך כדי להפחית מחומרת העבירות ולהצדיק התערבות ערכאת הערעור בעונש שהושת על המערער.

עובד ציבור בכל תחום זכאים להגנה מפני פגיעתם על ידי מקבלי השירות, זאת כדי להעניק להם את הביטחון הדרוש לשם مليוי תפקידם ולמנוע פגעה בערך החברתי של השמירה על הגוף. עובדי הציבור אומנם הם משרתי הציבור, אך אין בכך כדי להפוך אותם שקי החבות של חלק מצומצם, למצלמו, ציבור מתקבל השירות, שמרשה לעצמו להתנהל בצורה אלימה, Caino אין דין ואין דין והכל מותר לו.

על כל זאת לדעת שכך שיכבדו אותו הוא מחויב לנוהג בכבוד כלפי אחרים ובין השאר, כלפי עובדי הציבור שתפקידם לשרת את הציבור ביעילות, במסירות ובנאמנות. אין לקבל את הגישה שלפיה מי שנוהג באלים יכתוב את רצונו על الآخر בשל כך שהוא שומר חוק, במידה ורצוינו אינו עולה בקנה אחד עם הוראות החוק והדין, לרבות ההתנהלות לפי הוראות ודרישות עובדי הציבור הממלאים את תפקידם על פי חוק.

יחד עם זאת על בית המשפט לחת את דעתו תחילת לנסיבות העבירות וחומרתן והערך המוגן שנפגע, וכן לחת את הדעת לנסיבות האחרות שיש בהן כדי להשפיע על קביעות העונש ההורם, ובין השאר הנסיבות האישיות, כמו ענייננו, שמדובר באב למשפה הכללת 3 ילדים, מי שנפגע בשירותו הצבאי ומוכר כנכח זה"ל ועbero הישן והלא מכוביד. עבר שכולל 2 הרשעות קודומות שהאחרונה בהן משנת 1998 בגין עבירה שבוצעה בשנת 1996, לכל אלו משקל משמעותי שלא בא לידי ביטוי בגזר הדין, הגם שהנתונים לא נעלמו מעונייה של הערכת הדינית. נתונים אלו, מצדיקים לטעמי, להפנות את המערער לממונה על עבודות שירות כדי לבחון אפשרות ריצוי עונשו במסגרת זו.

עוד יש לומר כי לא נעלמה מעניין ההלכה הקובעת כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בגזר דין של הערכת הדינית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות בגזר דין או שהעונש חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים - ראו לעניין זה: ע"פ 08/08/2091 **טריגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/01/09, ע"פ 6681/09) **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 10/08/08, ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.4.09, ע"פ 23021-07-09 (חי) 5236/05 מדינת ישראל נ' **חادر אסואד** (ניתן ביום 09/11/09), ע"פ 7563/08 **אבו סbih נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 09/03/09), ע"פ 9097/05 **ישראל נ' רשיילובסקי** (ניתן ביום 06/07/06), ע"פ 4594/11 **עלא עדס נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 13/01/12) וע"פ 8589/12 **חאלד ביאטרה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 13/01/12).

על כן ובהתחשב מכלול הנתונים נראה כי העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת עד במידה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור, יחד עם זאת לא מצאתי מודיע שלא להתרע לערער לרצות את עונשו במסגרת עבודות שירות, בכפוף לחוות דעת שתוגש על ידי הממונה על עבודות שירות.

קראתי את חוות דעת חברי ואומר כי המחלוקת בין לבנים היא בנקודת אחת, האם ראוי בנסיבות העניין לבדוק אפשרות ריצוי עונש המאסר במסגרת עבודות שירות?

בית משפט השלום נתן את גזר דיןו ביום 23.4.13 ובעקבות זאת כב' השופט בדים מ. אלטר - ס. נ., פרש לגמלאות, لكن אין לשלול את האפשרות שסוגיה זו לא התבהרה עקב לכך ומכאן הצורך לברר זאת במסגרת ההליך שבפניינו.

העונש שהושת על ידי בימ"ש השלום נמנה עם העונשים שניתן לרצותם במסגרת עבודות שירות, וכי נסיבותו של המערער תומכים בגישה זו של בדיקת התאמתו לריצוי העונש במסגרת עבודות שירות והדרך היחידה לעשות זאת, היא בהליך שבפניינו.

בימ"ש השלום לא התייחס לסוגיה זו בגין הדין ולא שלל אותה במפורש. גם חברי לא התייחסו לסוגיה זו בחוות דעתם. זאת ועוד, גם שלא הובאו בגין הדין נימוקים, לטעמי, נימוקים אלו קיימים ויש בהם כדי להצדיק הפניות המערער למוניה על עבודות שירות, על כן ولو דעתו הייתה נשמעת, היה מפנה את המערער למוניה על עבודות שירות לשם בחינת התאמתו למסגרת זו.

בכפוף למובא לעיל, הציעתי לחבריו לדוחות את הערעור.

כמאל סעב, שופט

השופט עודד גרשון [אב"ד]:

1. גם אני, כמו חברי הנכבד השופט סעב, סבור כי דין הערעור על הכרעת הדין להדחות, וכך חברי אף אני סבור כי יש לזכות את המערער מעבירות האיום לפוי טימוב. הרשות המערער באיזו כלפי איגור תישאר בעינה.

בסיומו של דבר, מדובר בהכרעת דין מפורטת ומונפקת שבה הבahir בית המשפט קמא הבהר היטב כי עדותנו וגרסתו של המערער לא היו מהימנות בעינו וכי בחר לבסס את הכרעת דין על עדיה המשימה (**המשיבה שלפנינו**). בנסיבות אלה, הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה נהגת להתערב במקרים העובדיים כפי שאלה נקבעו ע"י הערכאה הדינית. על אחת כמה וכמה מקום בו עסקינו במקרים עובדיים שנקבעו על יסוד הערכת מהימנותם של העדים שהיעדו בבייהם". ש. במקרים מעין אלו הערכאה הדינית הינה בעלת יתרון מובהק על ערכאת הערעור וביכולתה להתרשם מהעדים, משפט גופם,

מהתנהגותם ומאופן מסירת עדותם, ומכאן שהתערובתה של ערכאת הערעור בנסיבותיה של הערוכה הדינית תהיה מצומצמת עוד יותר ותוגבל אך למקרים חריגים ונדרים בהם נפלת טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה: **ע"פ 8292 על עודה נגד מדינת ישראל (פסק דין מיום 21.6.2010, פורסם ב"נבו")**. לעניות דעתך העניין שלפנינו אינו נכנס בגדיר אותם מקרים חריגים עליהם מדובר בפסקת בית המשפט העליון. מילא, על כן, דין הערעור על הכרעת הדיון, פרט לעניין הרשות המערער אליום על **טימור** להידחות.

בקשר לעבירת האIOS כלפי טימור סבורני כי לאור אמירותו של בית המשפט קמא, על כך שספק אם המערער איים גם על טימור, היה על בית המשפט לקבוע, מפורשת, כי הוא מזכה את המערער באשחת איום על **טימור**. משנמנע בית המשפט קמא מלעשות כן, נעשה זאת אנו.

2. שלא כמו חברי הנכבד השופט סעב, דעתך היא כי דין הערעור להידחות גם בגין לחומרת העונש. הלכה היא כי -

"**ערכאת הערעור לא תתערב בגורם דין של ערכאה דין-דין, למעט במקרים בהם נפלת בגורם דין טעות מהותית הבולטת על פניה, או שעה שהעונש שנגזר חורג באופן קיצוני מרמת העונישה המקובלת בנסיבות דומות"** [ע"פ 2840/11 **יאסין נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 14.6.12) וראו גם ע"פ 11/11 **רומן אסיאЛОב נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 12.6.12)].

העונש שנגזר על המערער הינו עונש סביר ההולם את חומרת העבירה ואת הנסיבות שבהן בוצעה. שומה על בית המשפט לתרום את תרומתו למיגור התופעה של פגיעה בעובדי הציבור במהלך מילוי תפקידם. כפי שנקבע בرع"פ 5579/10 **דוד קרייה נגד מדינת ישראל (פסק דין מיום 2.8.2010, פורסם ב"נבו")**:

"(...) יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידיו, לשם פגיעה והעלבה בעובדי הציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מעוררים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא מאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיות בקיור ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסווג זה בנסיבות האפשרית. (...). הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מORA וללא פחד ... מתוקפים ומאיימים. لكن הכרח להטיל עונישה של ממש, גם למען ישמעו ויראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בnbvo], 19.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגל אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי הציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה (...). על כן בתם המשפט מחויבים להכבד את ידם ולתת עונשים מرتיעים (רע"פ 1860/07

נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (14.6.2007) ."

כאמור לעיל, העונש שגזר בית המשפט קמא על המערע הוא עונש סביר. כשלעצמו אני סבור כי נסיבותו האישיות של המערע אין בהן כדי להצדיק את קבלת הע冤ור לעניין העונש. מכל מקום לא מדובר בעונש חריג בחומרתו באופן המצדיק את התערבותה של ערכאת הע冤ור.

3. אשר על כן, לו דעתה היהתה נשמעת, היינו דוחים את הע冤ור על שני חלקיו למעט הכרזה על זיכוי של המערע מאשחת האיים כלפי טימור, תוך הבירה כי ההרשעה בעבירות האיים כלפי איגור בעינה עומדת.

**עודד גרשון, שופט
[אב"ד]**

השופטת תמר שרון - נתנאלא:

לענין הע冤ור על ההרשעה - אף אני בדעה, כי יש לזכות את המערע מעבירות האיים על טימור. עם זאת בשל האיים שהumarע אים על איגור, נותרה על כנה הרשות בעבירות איזומים ובנסיבות אלה, אין לזכוי מהאים על טימור, השפעה של ממש על העונש ההולם ועל העונשה הראوية במקרה זה.

לענין הע冤ור על גזר הדין - לאחר שעיינתי בחוות הדעת של חברי הנכבדים החליטתי לצרף דעתן לדעתו של כבוד האב"ד.

המתلون נהג באלים של ממש - פיזית ומילולית, כלפי עובדי ציבור, שמילאו תפקידם ורק משומם שמילאו את תפקידם ואך גרם לאחד מהם חבלות של ממש - שריטות בפניים מתחת לעין ימי, שטוף דם ופצע מאחוריו האוזן וכן נפיחות והגבלה תנואה בבהון יד ימין. מדובר באירוע מתמשך, במהלךו עשה המתلون 2 ניסיון להרגיע את המערע, אולם נענה במכות אגרוף בפנוי, באוזנו ובכף ידו. גם בכך לא הסתפק המערע והמשיך במעשי אלימות, בניסיון לתקוף את המתلون 3 ובאים עליו.

בנסיבות אלה ולאור שאור נימוקיו של בימ"ש קמא, סבורה אני, כי העונש שהושת על המערע אינו חריג לחומרה במידה המצדיקה התערבות ערכאת הע冤ור.

**תמר שרון-נתנאל,
שופטת**

אשר על כן הוחלט להכריז על זכויותו של המערער מאשחת האיים כלפי טימור, ובכפוף לכך לדוחות את העrüoor על שני חלקיו.

ניתן היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

**תמר שרון-נתנאל
שופטת**

כמאל סעב, שופט

**יעוד גרשון, שופט
[אב"ד]**